

ПИЯНЪ ДЪДО

Ехъ, ти, вино тригодишно
и ракиѣо върла!
Сила имамъ да надвия
ламя седмогърла!

Улицата се огъва,
клати се полето,
като синя шатра въ буря
се люлѣй небето!

Тукъ-тамъ срѣщатъ ме огради,
блъскамъ ги съ главата —
като идатъ все възъ мене,
кривъ ли съмъ, бе братя?

Хей, вържете си, бе хора,
зидоветъ луди!

Ще съборя нѣкой — после
цѣлъ свѣтъ ще се чуди.

Азъ пкъ малко ще полегна
хе подъ тая бука.

Който бърза — да си ходи!
Азъ ще чакамъ тука.

И ще гледамъ: както тичатъ
кжщи и градини,
все и нашата махлица
тука ще намине.

Все ще мога да позная
моята кжщурка
и на прага — мойта баба
съ писаната хурка.

Тукъ е хладничко и меко.
сякашъ, че съмъ въ рая —
бъхтвамъ ли азъ пжтъ, когато
леснина си зная?